

ÍNDEX

CAPÍTOL 1	Busca'm quan es comenci a fer fosc.....	5
CAPÍTOL 2	Símbols i senyals.....	15
CAPÍTOL 3	Temps de vigília	27
CAPÍTOL 4	Un talismà protector.....	31
CAPÍTOL 5	Danys col·laterals	41
CAPÍTOL 6	<i>Lapidem Occultum Invenies</i>	45
CAPÍTOL 7	Llatinades medievals.....	53
CAPÍTOL 8	Cercant el desaparegut	57
CAPÍTOL 9	El senyal dels estels.....	65
CAPÍTOL 10	Una visita de matinada.....	69
CAPÍTOL 11	Pistes falses.....	75
CAPÍTOL 12	Udols en la nit.....	83
CAPÍTOL 13	L'ouròbor	91
CAPÍTOL 14	Canvi de plans	97
CAPÍTOL 15	Dobles identitats.....	103
CAPÍTOL 16	Esperant el miracle.....	111
CAPÍTOL 17	Els secrets de les ombres	123
CAPÍTOL 18	Seqüeles irreversibles	129
CAPÍTOL 19	La nina màgica.....	135
CAPÍTOL 20	Sorpresa desagradables	141
CAPÍTOL 21	Una decisió a vida o mort	147
CAPÍTOL 22	La nissaga dels dragalians	153
CAPÍTOL 23	Coses de la Inocència.....	159
CAPÍTOL 24	L'herència de l'àvia Xulia	165
CAPÍTOL 25	Lligant caps	173
CAPÍTOL 26	Al principi dels temps.....	183
CAPÍTOL 27	La criatura	189

CAPÍTOL 28	La flaire de les mimoses.....	195
CAPÍTOL 29	Cortines de fum.....	203
CAPÍTOL 30	Cristalls propers	215
CAPÍTOL 31	Joies del romànic.....	223
CAPÍTOL 32	Sopa d'estels	227
CAPÍTOL 33	El joc de les mitges veritats	235
CAPÍTOL 34	Malsons nocturns.....	247
CAPÍTOL 35	On són les claus?	253
CAPÍTOL 36	Trucades perdudes.....	259
CAPÍTOL 37	Falses aparences.....	269
CAPÍTOL 38	“Ens veurem a Sant Pere”	277
CAPÍTOL 39	El foc de la venjança.....	285
CAPÍTOL 40	Aliances impossibles.....	293
CAPÍTOL 41	Les flames de la fi del món	303

BUSCA'M QUAN ES COMENÇI A FER FOSC

L'ombra del drac alat va separar-se de la façana de la vella Església de Sant Pere i, com si això fos possible, va desaparèixer. Es va esvaïr en només un instant, el que va durar el cruït de la pedra en trencar-se, però ningú no es va adonar del senyal.

El so del timbre va trencar el silenci dels passadissos de l'institut, que van cobrar vida en qüestió de segons. Un grup d'adolescents suades va aparèixer aleshores, com sorgides del no-res, per travessar ràpidament els pocs metres que separaven el gimnàs del vestidor de les noies, al mateix pis.

El truc per poder dutxar-se amb aigua calenta era trobar-se entre les primeres afortunades a arribar a les aixetes. La segona tanda només en disposaria durant dos o tres minuts, i sempre quedava alguna noia que, desplaçada a un tercer torn, no tenia altre remei que dutxar-se amb aigua freda.

La Mónica no estava disposada a barallar-se amb ningú per aquell privilegi i per això, en el moment que va veure el moviment de les seves companyes de classe, es va fer a un costat.

S'estimava més ser l'última a arribar-hi i fins i tot s'estimava més quedar-se sola.

Mai no confessaria els motius pels quals odiava els vestidors de l'institut d'una manera tan visceral. Potser era perquè sempre havia estat l'aneguet lleig, fins feia poc grassona i plena de complexos, de qui totes les altres feien burla, fins i tot davant seu. Havien passat anys des de l'última vegada, però no podia oblidar les rialles que havia provocat la roba interior que la mare li havia comprat al mercat ambulant entre aquelles noies que tenien de tot... menys delicadesa.

A casa no van saber mai que aquell dia la Mònica va tornar amb la muda trencada, i prou que va evitar de fer o de dir res que ho recordés. D'ençà d'aquell dia, sempre esperava l'última tanda per dutxar-se.

Les agulles del rellotge assenyalaven ja les dues, però no hi havia pressa. Va ajudar el professor de gimnàstica a recollir el material de classe i després, ara sí, se'n va anar cap al vestidor per prendre aquella dutxa freda que necessitava.

Quan va obrir la porta, es va trobar enmig d'una boira amb olor de xampú i desodorant. El terra, com sempre, era ple d'aigua, i va anar amb compte d'anar saltant per damunt de motxilles, tovalloles brutes, sabatilles d'esport, xanquetes i bassals per arribar al seu destí: l'últim armariet de l'enorme moble collat a la paret.

Invisible al fons del vestidor, va esperar que la resta de les noies anessin abandonant la sala. Només aleshores es va treure el xandall xop de suor i va entrar a l'última de les dutxes.

L'aigua gèlida va rajar de sobte des de dalt, relliscant-li damunt el cos nu i tallant-li la respiració i el fil dels pensaments. Superat el xoc dels primers segons, es va relaxar i va deixar que

el líquid li caigués damunt el clatell. I només aleshores va ser capaç de pensar en el seu amic Hadrián i en el drac que duia a dins.

Si alguna cosa havia après la Mónica al llarg dels darrers dies, de les darreres hores, era que la realitat sempre pot superar la ficció, per molt fantàstica que sigui. El descobriment de les catacumbes de l'església de Sant Pere, la constatació de l'existència d'un orde de cavallers que guardava els secrets d'un drac, la fugida d'una mort segura a través de les aigües del gorg de la Moura, la impossible transformació del seu amic en un ésser fantàstic que no existia...

Encara li semblava sentir aquelles últimes paraules de l'Hadrián:

“Busca'm quan es comenci a fer fosc i, si no em trobes, deixa'm el que em puguis dur de menjar a sobre de la roca. T'estaré esperant.”

La Mónica tenia aquelles faccions perfectament gravades a la memòria, i ara, amb els ulls tancats sota l'aigua freda de la dutxa, era capaç de visualitzar totes i cadascuna de les escates que havia vist aparèixer damunt la pell del seu amic, i que li conferien aquell aspecte de rèptil. I va tenir por.

Havia promès a l'Hadrián que acudiria al gorg de la Moura per ajudar-lo a combatre el monstre en què corria el perill de convertir-se. A penes disposava d'unes hores per cercar un antídote, per trobar un remei per a aquell mal que el consumia, però tenia por, un pànic visceral que li feia un nus al ventre.

“Hauràs d'improvisar alguna cosa”, va raonar al cap d'una estona, ja sortint de la dutxa.

Pendent del rellotge, va buscar l'assecador de cabells a la bossa i el va endollar al corrent. Aleshores, quan va mirar el

mirall, es va adonar que el vapor havia traçat uns dibuixos capritxosos, que semblaven vius, damunt la superfície. El baf havia format un estrany cercle a l'interior del qual un ésser en posició fetal s'agitava buscant espai, com si estigués pugnament per completar una metamorfosi.

Per un moment, la noia va recordar l'estrany medalló del seu amic, amb els dracs alats que apareixien a les dues cares i que tenien la facultat de canviar d'aspecte. Però, no: la imatge que s'estava formant a la superfície del mirall tenia característiques humanes.

—Hadrián! —va cridar en el mateix moment que va reconèixer el rostre. La imatge del vidre es va aturar aleshores i li va retornar una mirada buida.

El baf tenia una certa semblança amb el seu company, però la noia no va voler reconèixer aquesta possibilitat en aquella taca que boquejava com els peixos quan els treuen de l'aigua. Si li hagués prestat atenció, potser hauria sentit l'avís que el noi intentava transmetre-li des de la distància a què es trobava. Però, en comptes d'això, la Mónica va apuntar l'assegador de mà contra el mirall i va disparar un feix d'aire calent que, en qüestió de segons, va evaporar tota aquella humitat.

Vés amb compte!

El missatge va aparèixer dibuixat damunt el vidre com si algú l'hagués escrit amb els dits a corre-cuita, però va desaparèixer en un moment. Amb tot, la noia va fregar el mirall amb la tovallola sistemàticament, com si d'aquesta manera també es pogués esborrar de la ment fins el darrer rastre d'aquella experiència.

Però allò era impossible i, ja fora del recinte de l'institut, mentre viatjava amb l'autobús escolar cap a casa, va ser ella mateixa qui va reproduir el missatge al vidre de la finestreta.

Vés amb compte!

En vista de l'immens embolic en què estava ficada, l'avís semblava una mica superflu, va pensar. Havia d'anar amb compte amb el món sencer, amb ella mateixa i amb el drac, i no sabia per on començar.

Un cop va ser a casa, després de parar taula per dinar, menjar alguna cosa sense gaire gana i ajudar la mare a recollir, la Mónica es va tancar a la seva habitació “per estudiar una mica”.

Ara, la seva prioritat era complir la promesa que havia fet a l'Hadrián. Havia d'aconseguir aliment per al Dragal i amb prou feines disposava de mitja hora per cercar a Internet alguna informació que li servís d'ajut.

Perquè, es preguntava..., què dintre menja un drac?

Les úniques referències a la dieta del Dragal que la noia recordava eren aquelles línies que recollia el llibre de fra Paulo de Misteri, on parlava de sacrificis humans. Semblava que a l'edat mitjana el drac havia fet una bona estesa per aquelles terres, cruspint-se noies, criatures i ramats sencers. Però, evidentment, en ple segle XXI, aquella era una possibilitat que havia de descartar completament.

A la xarxa, responent a les seves pregàries, va trobar de seguida una “dieta completa i equilibrada per a dragons i altres rèptils omnívors”, que una botiga d'animals comercialitzava en bossetes de 150 i de 300 grams.

Allò anava de debò?

La Mónica va llegir atentament la informació que apareixia a la pantalla de l'ordinador.

“Aquesta dieta garanteix uns nivells nutricionals bàsics per a la salut i el desenvolupament de la vostra mascota. Tots els ingredients de Dragonsànix han estat meticulosament seleccionats per garantir la màxima qualitat. Dragonsànix està reforçat amb vitamines, minerals i aminoàcids essencials, de manera que el vostre drac no necessitarà cap suplement nutritiu.”

Clicant en diferents llocs de la pàgina, la pantalla li va anar mostrant diferents imatges de diverses espècies de rèptils. Entre d'altres, el “dragó barbut” i el “dragó d'aigua xinès”, que semblaven diferents variants d'iguana.

—Si són dragons, no dracs! Mascotes! —va exclamar, decebuda, com si realment hagués esperat trobar en aquella pàgina alguna informació sobre éssers com el Dragal.

La veu de sa mare, que entrava a l'habitació, la va sorprendre.

—Nena, ja hauria de ser hora que... —va començar a dir la dona. Però, quan va veure les imatges que la seva filla tenia a la pantalla de l'ordinador, va interrompre la frase amb un crit.

—Quines bèsties més lletges! Suposo que no deus voler portar-ne una a casa!

—No, jo...

Què podia dir a la seva mare en aquelles circumstàncies? Que tenia un drac de debò amagat al gorg de la Moura, esperant-la per sopar?

No tenia altra sortida que mentir:

—Estic buscant informació per a un treball, mare. Ja saps que a mi això de tenir una mascota no em va!

La mare va respirar alleujada.

—Deixa aquestes bèsties on són i agafa les coses per marxar. Si perds l'autobús, faràs tard a classe!

La Mónica no tenia previst anar a l'institut aquella tarda, si més no fins que hagués resolt certes qüestions d'intendència; així doncs, va baixar de l'autobús en una parada del centre del poble i va caminar fins a una botiga d'animals de la qual tenia referències.

La seva idea era comprar menjar per a rèptils, però, com que encara no eren les quatre, es va trobar el comerç tancat. Un cartellet penjat a la porta informava que l'horari d'obertura a la tarda era de dos quarts de cinc a vuit.

—Merda! No tindrè temps!

—Temps per a què?

La Mónica es va sobtar en sentir aquella veu, que li va semblar reconèixer com la d'un dels policies que investigaven el robatori de Sant Pere, i es va girar preguntant per haver-se equivocat. Però, complint el pitjor dels presagis, qui estava esperant la resposta era l'agent Cortiñas.

—Ah, hola! —el va saludar, sense saber on ficar-se.

—Hola, noia. No hauries de ser a classe?

La Mónica va evitar-li la mirada, sense dir res. Els ulls interrogatius de l'agent de la policia científica la posaven molt nerviosa. A l'altra banda del vidre de l'aparador, un gosset tancat en una gàbia es va adonar de la seva presència i va començar a fer saltirons bellugant la cua. La noia va acostar una mà a l'aparador i l'animaló va començar a llepar el vidre, cercant un contacte impossible.

—Havies vingut a comprar el gos? —li va preguntar l'investigador, a l'atzar.

Incapaç d'improvisar una mentida, la Mónica es va quedar en silenci. Però el policia no semblava disposat a donar-li treva.

—On és el teu amic Hadrián?

Aquella era la pregunta que la noia més havia temut, però va arronsar les espatlles, fingint indiferència.

—L'Hadrián? No ho sé, suposo que a l'institut! —va respondre de seguida, potser massa de pressa.

El policia la va observar atentament, com si li pogués llegir el nerviosisme en els gestos i s'adonés que intenta enredar-lo.

La van salvar uns lladrucs esmorteïts pel vidre de l'aparador. Des de l'altra banda, el gosset mirava de cridar-li l'atenció d'una manera gairebé desesperada.

—L'Hadrián i tu sou bons amics, oi que sí?

La Mónica va sospesar la resposta abans de decidir-se a parlar.

—Més o menys. Per què ho pregunta?

Ara, va ser l'home qui es va quedar en silenci. La noia, intuïnt una manera de deslliurar-se de l'interrogatori, va tornar a fixar la mirada en el gosset tancat a la botiga d'animals. Potser ara el policia, en comptes de respondre-li, se n'anirà.

—Jo coneixia el pare de l'Hadrián —va murmurar aleshores l'agent.

—Ah, sí? —La Mónica, de cop i volta interessada, va apartar la mirada de l'aparador.

En Cortiñas es va agafar un temps abans de respondre-li.

—Va ser una llàstima... L'accident, vull dir. Ningú de nosaltres no es podia imaginar que... Em sap greu pel teu amic, de debò!

A l'altra banda del vidre, el gosset, entenent que ja no era el centre d'atenció d'aquells humans, va començar a rosegar un os de plàstic. L'investigador va mirar la Mónica als ulls, com si esperés la confirmació que hi podia confiar.

—Quan vegis l'Hadrián, digues-li que vingui a parlar amb mi —li va demanar, tot allargant-li una targeta de visita.

La noia va observar el bocí de cartolina, on apareixia un nom i un número de telèfon mòbil.

—Digues-li que em truqui —va insistir l'agent, abans de marxar per la vorera en direcció a un cotxe aparcats uns metres més endavant.

La noia va esperar que el vehicle engegués i es perdés de vista entre el trànsit abans de gosar moure un dit. Tan bon punt va girar i el va perdre de vista, es va guardar la targeta a la butxaca del darrere dels pantalons texans i va arrencar a córrer.